MEGAN GOLDINOVÁ

ÚNIKOVÁ HRA

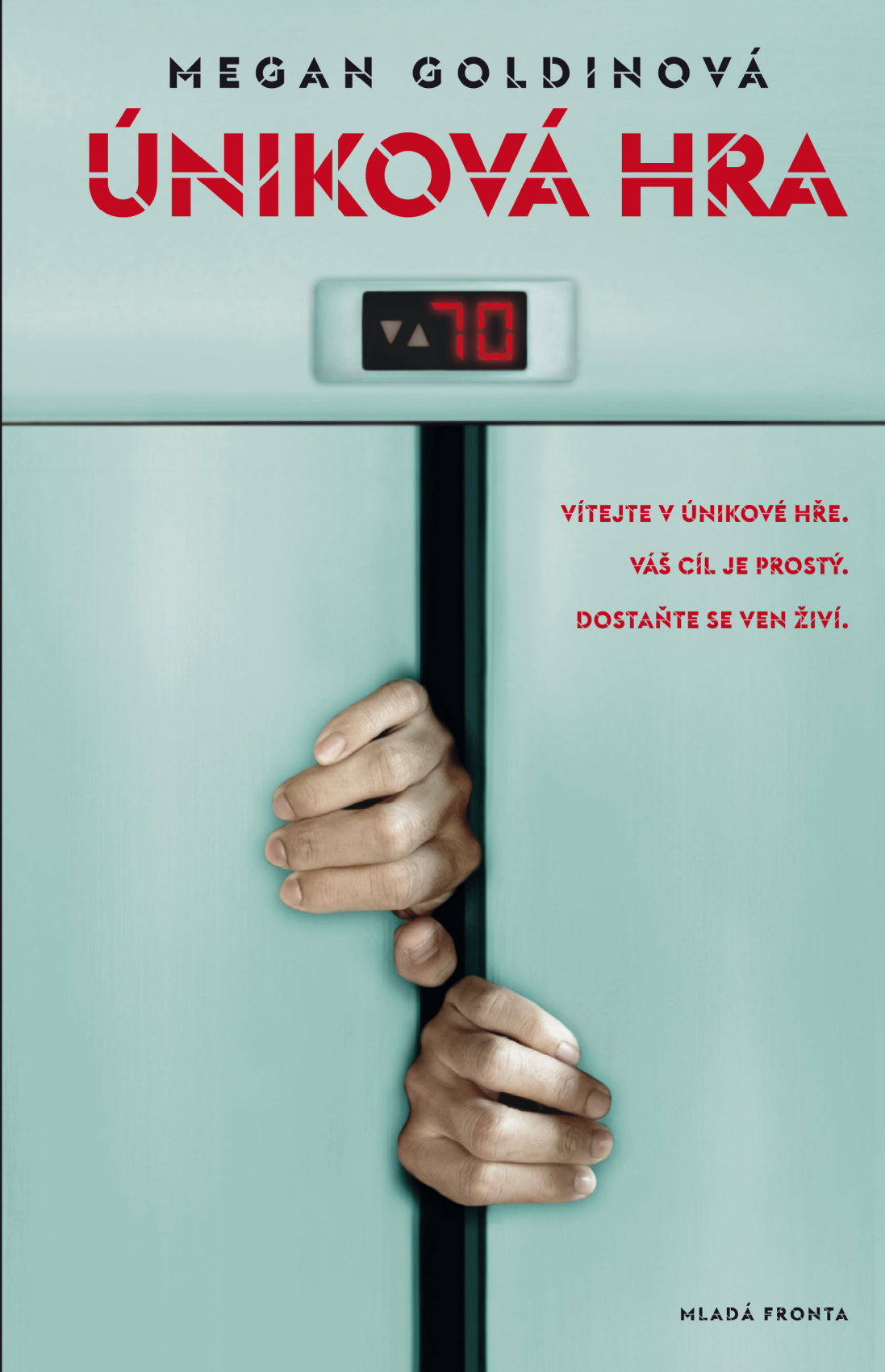

VÍTEJTE V ÚNIKOVÉ HŘE.

VÁŠ CÍL JE PROSTÝ.

DOSTAŇTE SE VEN ŽIVÍ.

MLADÁ FRONTA

Úniková hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Megan Goldinová

Úniková hra – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

MEGAN GOLDINOVÁ

ÚNIKOVÁ HRA

MEGAN GOLDINOVÁ

ÚNIKOVÁ HRA

VÍTEJTE V ÚNIKOVÉ HŘE.

VÁŠ CÍL JE PROSTÝ.

DOSTAŇTE SE VEN ŽIVÍ.

MLADÁ FRONTA

Přeložil Tomáš Bíla

Text Copyright © Megan Goldin, 2018
Translation © Tomáš Bíla, 2020
First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

ISBN 978-80-204-5631-1 tištěná kniha
ISBN 978-80-204-5787-5 ePub
ISBN 978-80-204-5789-9 Mobi
ISBN 978-80-204-5788-2 PDF

„Vybojovat sto bitev a stokrát zvítězit není umění.
Vrcholem dokonalosti je podmanit si nepřítele bez boje.“

Sun-c’, Umění války

PROLOG

Byl to Miguel, kdo ve 4:07 toho mrazivého nedělního rána zavolal na tísňovou linku. Mladý člen ostrahy mluvil rozechvělým hlasem a svůj strach maskoval domýšlivou nonšalancí.

Miguel měl před sebou slibnou kariéru kulturisty, ale pak si při práci ve skladišti pochroumal záda při zdvihání beden. Pořád byl svalnatý, měl tmavé vlasy a dolíček na bradě. Teď pracoval jako noční hlídač ve vysoké kancelářské budově, která byla těsně před dokončením. Měl za sebou půlku směny, když se to stalo.

Angela zaslechla první výkřik. Miguel neslyšel nic. Ležel na zádech na kožené pohovce v budoucí recepci a nechal si ho kouřit.

„Co to proboha bylo?“ vyjekla Angela. Když Miguel otevřel oči, už si rozčileně stahovala vyhrnutý elastický top a rovnala minisukni.

„Angelo, kotě,“ snažil se ji zadržet, protože ho ten nečekaný zvrat dost rozladil. „Co to děláš? Ještě jsme neskončili.“

„To si piš, že jsme skončili. Říkal jsi, že tady nikdo není.“

Miguel se nechápavě rozhlédl kolem. Do prázdné vstupní haly pronikala okny a skleněným stropem záře silných světlometů na jeřábu. Místnosti vévodil dlouhý pult ze světlého dubového dřeva kombinovaného se světle zeleným sklem a zbytek rozlehlého prostoru zabírala kožená křesla a pohovky, rozestavěné do několika shluků.

„Neboj se, zlato. Jsme tady sami,“ zašeptal hlubokým hlasem. „Ještě to tady nezkolaudovali. Otevírat se to bude za pár měsíců. Kromě nás tady teď fakt nikdo není.“

„Tak co to bylo za křik?“ Angela vklouzla nohama v punčochách do černých lodiček na vysokém podpatku a prsty s karmínově nalakovanými nehty si upravila vlasy.

V tu chvíli – když už i Miguel vnímal zvuky kolem, a ne jen to, co se dělo v jeho rozkroku – zazněl další výkřik. Odrážel se od světlé mramorové podlahy a rezonoval prostorem, až z toho mrzla krev v žilách.

„Do háje! Co to sakra je?“ Vyskočil z pohovky a rychle si zapínal kalhoty. Modrou košili svého stejnokroje si pozapínal tak rychle, že dva knoflíčky úplně vynechal a na hrudi mu zůstala doširoka rozhalená.

„Hele, fakt nevím, co se tady děje,“ řekl a pohledem těkal po stinných zákoutích recepce. „Ale možná bys radši měla vypadnout, Angelo.“

„Moje řeč.“ Popadla kabelku a vztekle si ji přehodila přes rameno.

„Zavolám ti,“ slíbil jí Miguel.

„Nečekej, že ti to zvednu,“ zamumlala, když se k němu otáčela zády.

„Počkej, Ange!“ Neochotně se ohlédla, jednu ruku založenou v bok. „Udělej pro mě něco. Nikomu neříkej, že jsi tady byla, jo? Kdyby se na to přišlo, tak mě odsud stoprocentně vyrazej. A já tu práci potřebuju.“

„Zasloužil bys, aby tě vyrazili, Migueli. Nevím, o co ti šlo, žes mě sem vytáh, ale tohle divadýlko ti fakt nežeru. Mělo mě napadnout, že to je nějaká bouda.“

„Přísahám, že jsem nevěděl, že tady někdo bude. Fakt mě to mrzí, jasný?“

Spatřila v jeho očích upřímnou lítost. „Tak uvidíme, kdy zas budu mít čas, Migueli.“

Když vyrazila ke dveřím, jehlové podpatky jejích lodiček hlasitě zacvakaly na mramoru. Miguel pozoroval kolébavé pohyby její zadnice, dokud nedošla k autu zaparkovanému v ohybu příjezdové cesty.

Žádný další výkřik už nezazněl. Miguel přemýšlel, jestli by se neměl vypravit na obhlídku budovy. Ve vstupní hale panoval naprostý klid. To hluboké ticho vlastně všechno řešilo: Bylo naprosto jasné, že v budově kromě něj není ani noha. Stavební dělníci končili jako každý pátek v pět odpoledne a kvůli bezpečnosti se při odchodu všichni řádně odhlásili. Lidé z developerské společnosti, kteří si tady zřídili provizorní kancelář, aby budovou mohli provádět zájemce o pronájem, tu o víkendu nebývali. Do pondělka patřila budova jenom bezpečákům. Dvěma na každou směnu. Jenomže dneska v noci tu byl jenom Miguel.

Když zjistil, že jeho kolega Sanchez se dneska neukáže, přemluvil Angelu, aby mu v práci dělala společnost. Večer šla s kamarádkami tancovat do Bonja, což byl shodou okolností právě ten klub, ve kterém se s Miguelem seznámili, ale ve tři ráno přijela za ním, dost veselá po několika panácích vodky a rozjetá z několika hodin tancování na hip-hop a latinu.

Angela na Miguela už delší dobu naléhala, aby jí ukázal budovu, kde pracuje. Studovala design a obdivovala práci slavného dánského architekta, který komplex projektoval. Ten člověk, jakési zázračné dítě světové architektury, vytvořil budovu plnou kontrastů: futuristickou, ale zároveň útulnou, minimalistickou, přitom však luxusní.

Miguel měl zakázáno chodit na recepci, pokud by neměl podezření, že se tam něco děje, ale ve skutečnosti tam trávil dost času. Měkká kožená pohovka byla o hodně pohodlnější než staré lehátko ve stavební buňce, kde měli hlídači trávit čas mezi obchůzkami. Dobře věděl, že kamerový systém v budově ještě není zapojený, takže nehrozí, že by mu na to někdo přišel.

Celé staveniště bylo obehnané plotem s ostnatým drátem. Z příjezdové cesty působila budova dojmem, že je dostavěná. Vedla k ní asfaltka lemovaná mladými javory v kontejnerech a vstupní hala byla plně vybavená a zařízená nábytkem, aby

zapůsobila na potenciální nájemce, kteří si přijížděli prohlédnout kancelářské prostory.

Druhá výšková budova, obrácená směrem k East River, vypadala už na první pohled jako staveniště. Zvenčí ji dosud zakrývalo lešení a nově osazená okna byla ještě polepená modrou ochrannou fólií. Na rozbahněném prostranství kolem stály kontejnery plné stavebního materiálu rozházené jako barevné kostky lega, parkovaly tu buldozery a uprostřed se tyčil jeřáb.

Uvnitř ve vstupní hale tlumeně zářil dlouhý pult, ve kterém byly dovedně ukryté světelné pásky. V koutě, kde se do budoucna počítalo s malou kavárničkou, byly stohy ve fólii zabalených židlí a stolků, o kousek dál ze stěny vystupovala umělá skála s vodopádem a jezírkem, ovšem zatím bez vody.

Celý komplex představoval v plánech developera jen první krůček k výstavbě celé nové finanční čtvrti na břehu řeky. Na místě starých skladišť tu měly vyrůst kanceláře, byty i restaurace, všechno ve špičkové kvalitě.

Angela byla okouzlená skleněným atriem vstupní haly, které ostře kontrastovalo se syrovým obkladem stěn z přírodního kamene, a Miguel jí hrdě dělal průvodce. Pak se společně natáhli na koženou pohovku, dívali se na hvězdnou oblohu nad sebou a pomalu se začali oddávat něžnostem.

Jenže pak se to všechno pěkně podělalo. Zrovna když to začínalo být zajímavé, Angela se k smrti vyděsila a utekla, a Miguel se začal bát, že už s ním nebude chtít nic mít.

V hrobovém tichu sám sebe ujišťoval, že to, co prve považovali za křik, bylo jen sténání konstrukce jeřábu pod náporem větru. Od té doby, co Angela odjela, už nezaslechl ani pípnutí, což jeho teorii potvrzovalo. A tak se rozhodl, že jednoduše znovu zamkne dveře, kterými vešli dovnitř, a na celou tu nepovedenou noc prostě zapomene.

Zrovna když uhlazoval kožený potah pohovky, na níž spolu leželi, zaslechl ostré třesknutí. Rozlehlo se celou budovou jako prásknutí biče a ještě chvíli mu doznívalo v uších. Následovalo

ticho dost dlouhé na to, aby sám sebe v duchu ujistil, že si s ním jenom pohrává jeho unavená mysl.

Pak zazněly další dvě rány. Tentokrát už nepochyboval, že to jsou výstřely. Padl na zem a zavolal na tísňovou linku. Třásl se hrůzou, že ten, kdo střílel, se zanedlouho objeví ve vstupní hale, ale při hovoru s operátorem se stejně snažil chovat, jako by to pro něj byl denní chleba.

„Někdo nám tady dělá neplechu," řekl mu poté, co nahlásil adresu budovy. „Měli byste sem poslat policajty."

Z toho, jak klidně a odměřeně mu operátor odpovídal, měl pocit, že jeho žádosti vyhoví, až si objedná pizzu.

Zatímco čekal na příjezd policejní hlídky, srdce mu bušilo jako zvon. „Ty srabe," nadával si v duchu, když se krčil za pohovkou. Zakryl si pusu rukávem košile, aby ztlumil svůj přerývaný dech. Bál se, že by na sebe mohl střelce upozornit.

Když halu ozářily modravé záblesky policejního majáku, zaplavila ho obrovská úleva. Sebral se a vyšel ven na příjezdovou cestu, aby si s policisty promluvil.

„Tak co se tu děje?" zeptal se postarší důstojník s pupkem přetékajícím přes opasek, když vystoupil z místa spolujezdce.

„To kdybych věděl," odfrkl si Miguel. „Zaslechl jsem výkřik. Odněkud zevnitř budovy. A potom rány – přísahal bych, že to byly výstřely."

„Kolik výstřelů?" zeptal se mladší policista, který předtím řídil, a soustředěně přitom žvýkal žvýkačku.

„Dva, možná tři. A od tý doby ticho."

„Je tady kromě vás ještě někdo?" Tváře staršího policisty pokrýval hustý černý plnovous, takže nebylo poznat, jaký má vlastně výraz.

„Dělníci skončili v pátek odpoledne. Přes víkend tu není ani noha. Jenom já. Dělám tu nočního hlídače."

„Tak proč si myslíte, že tady někdo střílel?"

„Slyšel jsem hlasitou ránu. Fakt to znělo jako výstřel. A pak ještě dvě další. Bylo to někde nahoře v budově."

„Možná tam někde spadlo nějaký nářadí," prohlásil mladší policista, který si se zakloněnou hlavou prohlížel vysokou stavbu. „Co myslíte?"

Miguel zrudl a chvíli přemítal, jestli je opravdu možné, že zpanikařil pro nic za nic. Společně s policisty se vrátil do vstupní haly, ale už si nebyl tak jistý, jako když volal na tísňovou linku. „Ale vážně bych přísahal, že to byly –" Najednou zmlkl, protože všichni zaslechli nezaměnitelný zvuk pohybujícího se výtahu.

„Neříkal jste, že tady kromě vás nikdo není?" ozval se starší policista.

„Taky že není."

„Skoro bych řekl, že je," řekl ten mladší. Všichni tři prošli vstupní halou ke krátké chodbě se vstupy do výtahů, kde blikající zelené světlo signalizovalo, že se jedna z kabin blíží. „Někdo sem jede."

„Ale budova se otevírá až za několik týdnů," namítl Miguel. „Teď tady nikdo nemá co dělat."

Policisté vytáhli z pouzder pistole a postavili se proti dveřím výtahu do střelecké pozice – rozkročení, lehce přikrčení, zbraně v sepjatých dlaních. Jeden z nich na Miguela mávl, aby se držel stranou.

Miguel poodstoupil. Zůstal stát u abstraktní kovové sochy, která byla zasazená do stěny poblíž slepého konce chodby.

Zaznělo tiché cinknutí. Kabina výtahu se zastavila.

Dveře se s tichým syčením otevřely. Jak se škvíra mezi nimi zvětšovala, Miguel ztěžka polknul. Natahoval krk, aby viděl, co se děje, ale policisté mu zacláněli ve výhledu a z vnitřku kabiny viděl jen úzký výřez.

„Policie!" vykřikli oba muži jednohlasně. „Odhoď zbraň!"

Miguel se instinktivně přitiskl ke stěně. Trhnul sebou, když třeskly první rány. Výstřelů padlo několik, nepočítal je. V uších mu zvonilo tak silně, že si teprve po chvíli uvědomil, že policisté přestali střílet. Sklonili zbraně a něco křičeli, ale on jim nerozuměl ani slovo.

Viděl, jak ten mladší něco hlásí do vysílačky. Pohyboval rty, ale Miguel nedokázal rozeznat, co říká. Když se mu sluch konečně vrátil, zaslechl poslední část hlášení podaného žargonem newyorské policie.

Většinu z toho, co zaznělo, stejně nechápal. Pochopil „bez reakce“ a žádost o „houkačku“, kterou si vyložil jako požadavek na vyslání ambulance. Zahlédl potůček krve, který se plazil po mramorové podlaze, až na jednom místě začal vytvářet malé rudé jezírko. Opatrně postoupil o krůček blíž. Na stěnách výtahu spatřil cákance krve. Ještě jeden krok. Teď už viděl celou kabinu. A hned zalitoval, že si to nenechal ujít. Tolik krve v životě neviděl.

KAPITOLA PRVNÍ

VÝTAH

o 34 hodin dříve

Vincent dorazil jako poslední. Když procházel temnou vstupní halou, vlál za ním tmavý kabát. Ostatní tři postávali u jedné z kožených pohovek a čekali. Nevšimli si Vincenta, jak přichází. Postávali zády ke vchodu, zírali do svých mobilů, pročítali e-maily a tiše přemítali, proč byli v pátek večer na poslední chvíli svoláni na poradu do téhle odlehlé administrativní budovy v jižním Bronxu.

Zatímco se k nim Vincent blížil, z dálky si je prohlížel. Posledních pár let spolu tahle čtveřice strávila spoustu času. Znal své tři kolegy snad ještě líp než sebe samotného. Znal jejich tajemství. I jejich lži. Bývaly okamžiky, kdy by mohl upřímně prohlásit, že nikdy v životě nikým nepohrdal tolik jako tímhle trojlístkem, a předpokládal, že oni to vidí úplně stejně. Jenomže se navzájem potřebovali. Jejich osudy byly už odedávna nerozlučně spjaté.

Sylvie se tvářila jako obvykle, čili mírně znuděně a otráveně. Vypadala jako kráska z titulní stránky a tmavě blond vlasy měla stažené do uzlu na temeni hlavy, aby jí ještě víc vynikly zelené oči. Vypadala docela jako modelka, kterou v mládí skutečně bývala, a pokud ji rozčilovalo, že ji neplánovaně odvolali na poradu ve chvíli, kdy měla balit kufry do Paříže, nedávala to na sobě znát. Koutky úst měla mírně zdvižené ve falešném úsměvu, který si v muži ovládaném odvětví už dávno navykla

nosit. Muži se mohli zcela beztrestně ušklíbnout nebo zamračit, ale od žen se očekávalo, že se budou na každého culit, ať si o něm myslí cokoli.

Po její pravici v uhlově černém obleku s bílou košilí a černou vázankou postával Sam. Strniště v jeho tváři mělo stejný světle hnědý odstín jako nakrátko zastřižené vlasy. Na tvářích se mu nadouvaly svaly, jak zatínal zuby a snažil se překonat úzkost, jež mu svírala útroby. Takhle se cítil už od chvíle, kdy mu cestou sem do auta zavolala jeho manželka Kim. Byla bez sebe vzteky, že nestihne odlet na Antiguu, protože ho na poslední chvíli odvolali na nějakou poradu. Rozčilovala se, že je mu práce jako vždycky přednější než ona a děvčata.

Trochu dál od těch dvou stál Jules a cucal mátový bonbon, aby z něj nebyl cítit alkohol. Měl kolem krku elegantní vínovo-modrou hedvábnou kravatu, která dávala vyniknout jeho ohnivým cikánským očím. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu ve stylu filmových hvězd padesátých let. Obvykle popíjel vodku, protože nebyla cítit a nečervenaly mu po ní tváře, ale tentokrát měl jeho obličej sytě rudý nádech, který ho prozrazoval. V minibaru auta, které měl i s řidičem k dispozici, došla vodka, a tak se na cestě sem musel spokojit s whisky. V aktovce mu ještě cinkaly prázdné lahvičky.

Jak tak čekali na tu podivnou poradu, všichni propadali stejnému paranoidnímu pocitu, že byli do vzdálené kancelářské budovy povoláni proto, aby jim tady oznámili, že budou přeloženi a jejich kariéra v tichosti skončí, aniž by se to stalo námětem diskusí a spekulací u automatu na kávu na ředitelství firmy.

Přesně takhle by to sami udělali, kdyby byli v opačném postavení. Porada v pátek večer v odlehlé kanceláři, kde zazní nabídka na odstupné a dojde k podpisu dohody o mlčenlivosti.

Ve firmě se už dlouho mluvilo o tom, že se blíží velká vlna propouštění, a každý z nich si velmi dobře uvědomoval, že má na zádech terč. Mezi sebou o tom neprohodili ani slovo.

Sklápěli oči a soustředili se na displeje svých mobilů, aniž by si všímali, že jsou ve vstupní hale úplně sami. Ostatně ani cestou dovnitř nevěnovali jeřábu a lešení kolem budovy žádnou pozornost.

Sam si čekání krátil kontrolou zůstatku na svém bankovním účtu. Z pohledu na záporné číslo se mu udělalo ještě hůř. Zrovna ráno zaplatil účet za Kiminu kreditku. Jestli teď přijde o práci, půjde to postupně všechno do háje, jako když se na přehradě protrhne hráz. Snad by bez příjmů vydržel dva tři měsíce, ale pak by musel začít prodávat majetek, což by ho úplně zruinovalo. Byl zadlužený až po uši, ale něco z toho, co si za ty peníze pořídil, už by dnes prodal leda se ztrátou.

Když mu posledně přišel takhle vysoký účet za manželčinu kreditku, okamžitě jí snížil limit. Kim to zjistila v okamžiku, kdy jí na Madison Avenue neprošla platba 11 000 dolarů za kabelku Hermès, kterou si vybrala s kamarádkami. Byla vzteky bez sebe. Ten večer se příšerně pohádali a jemu nezbylo nic jiného než limit znovu zvýšit. Od té doby už její výdaje nijak nekomentoval a platil je. I když si kvůli tomu musel pořád dokola půjčovat a byl z toho neustále na infarkt.

Sam věděl, že Kim utrácí peníze jednak z nudy a jednak proto, aby si získala jeho pozornost. Stěžovala si, že jí vůbec nepomáhá s dvojčaty, a on jí musel připomenout, že kvůli péči o děti přijali chůvu. Vlastně tři chůvy. Za pouhé dva roky vystřídali tři chůvy, z nichž ta poslední před týdnem odešla s brekem, protože nedokázala dál snášet Kimino náladové chování.

Kim totiž nebyla nikdy s ničím spokojená. Když jí Sam koupil platinový náhrdelník, chtěla ho ve zlatě. Pokud ji vzal do Londýna, chtěla do Paříže. Když jí koupil BMW, chtěla Porsche.

Uspokojovat její ustavičné požadavky se dalo zvládnout, dokud se mu v práci dařilo, ale nedávno firma přišla o významného klienta a od Vánoc se šířily zvěsti, že bude nutná restrukturalizace. Všichni věděli, že to je eufemismus pro propouštění.

Sam vůbec nepochyboval, že ho Kim opustí, pokud už dál

nedokáže platit její životní styl. Požádá o svěření obou dcer do své péče a vychová je v nenávisti k otci. Odpustila mu většinu jeho přešlapů, dokonce se dokázala smířit i s občasnými zálety, ale jednu věc Kim neodpouštěla: selhání.

Byl to právě Sam, kdo jako první zaslechl blížící se kroky – chvatné dlouhé kroky muže, který jde pozdě na důležité jednání. Otočil se právě v okamžiku, kdy šéf došel až k nim. Na Vincentově ostře řezané bradě bylo znát, jak napětím zatíná zuby, a ramena měl na první pohled úplně strnulá. Přidal se k nim, ale neřekl ani slovo.

„Málem jsi to nestihl," poznamenala Sylvie.

„Na dálnici byla děsná kolona." Vincent se poplácal přes kapsu kabátu, jak to dělávají lidé, kteří teprve nedávno přestali kouřit, a pak místo cigaret vytáhl pouzdro s brýlemi, nasadil si je a podíval se na zprávu, která mu přišla na mobil. „Všichni víte, o co se na téhle schůzce jedná?"

„Ten e-mail z personálního teda informacema úplně nepřekypoval," řekl Sam. „A ty jsi psal, že musíme všichni povinně přijít. Že to má nejvyšší prioritu. Tak jsme všichni tady. Teď bys nám snad mohl prozradit, Vincente, co bylo tak důležité, že jsem kvůli tomu nemohl odletět na Antiguu?"

„Kdo z vás už se někdy účastnil nějaké únikové hry?" zeptal se Vincent.

„To si ze mě děláš prdel, nebo co?" vyjel na něj Sam. „Chceš mi říct, že jsem nechal manželku odletět samotnou na dovolenou snů jen proto, abych šel na nějakou teambuildingovou aktivitu? To je přece hovadina, Vincente. Je to zatracená hovadina a ty to moc dobře víš."

„Zabere to jen hodinu," řekl Vincent s klidem. „Příští pátek se rozdělují prémie. Asi se všichni shodneme, že před rozdělováním prémií není od věci podat ten nejlepší výkon, zvlášť při současné situaci ve firmě."

„Tak jdeme na to," povzdychla si Sylvie. Letadlo do Paříže jí letělo o půlnoci. Pořád měla dost času zajet domů a sbalit se.

Vincent je zavedl k jasně ozářenému otevřenému výtahu. Kabina byla obložená zrcadly a měla mramorovou podlahu.

Nastoupili dovnitř. Ocelové dveře se za nimi zavřely dřív, než se stačili otočit.

KAPITOLA DRUHÁ

SARA HALLOVÁ

Je pozoruhodné, kolik toho o člověku prozradí windsorský uzel na kravatě. Richieho italská hedvábná vázanka byla křiklavě rudá a zdobily ji diagonální zlaté proužky. Byla to vázanka muže, jehož aroganci se vyrovná jedině jeho ego.

Ve skutečnosti jsem se ani nemusela dívat na jeho kravatu, abych poznala, že Richie je hňup. Prozradilo ho už to, že když jsem vešla do zasedačky na pohovor a rozpačitě se na něj usmála, ani se neobtěžoval pozdravit. Nebo snad dokonce zvednout zadek z koženého křesla, ve kterém seděl a prohlížel si mě.

Sice jsem Richieho na první pohled ohodnotila jako prvotřídního debila, ale bylo mi jasné, že na něj i tak musím udělat dobrý dojem, jestli chci mít aspoň nějakou naději, že tu práci dostanu. Představila jsem se a sebevědomě mu podala ruku. On ji stiskl o trochu silněji, než bylo nutné, snad aby mi dal najevo, že by moje kariérní ambice dokázal rozdrtit stejně snadno jako kůstky v mém zápěstí.

Pak se představil jako Richard Worthington. Třetí, když dovolíte. Měl sestřih tak za dvě stě dolarů, byl hladce oholený a kůži na rukou měl sametově hebkou. Táhlo mu na třicet, byl tak o pět let starší než já.

Když jsme si dotřásli pravicemi, Richie se znovu rozvalil v křesle a tak trochu pobaveně mě pozoroval, jak usedám na židli na opačné straně stolu.

Co asi vidí, když se na mě dívá, blesklo mi hlavou. Viděl ve mně absolventku ekonomické školy s čerstvým diplomem,

která se snaží někde uchytit, přestože její titul MBA zřejmě nestojí ani za ten papír, který na něj dostala? Anebo byl tak vnímavý, že ve mně poznal inteligentní, sebevědomou mladou ženu? Lesklé hnědé vlasy zastřižené do profesionálního účesu nad ramena, vážné šedé oči, na sobě nový kostým, který si vlastně nemohla dovolit, a vypůjčené louboutinky, které jí byly trochu malé a na špičce ji tlačily?

Zhluboka jsem se nadechla a snažila jsem se aspoň navenek působit vyrovnaně a sebejistě, abych ho přesvědčila, že jsem tou nejlepší kandidátkou. Konečně se mi nabízela možnost zkusit si vysněnou práci na Wall Street. Udělala bych cokoliv, co bylo v mých silách, abych tu příležitost nepromarnila.

Richie na sobě měl tmavě šedý oblek s bílou košilí. Manžetové knoflíčky Hermès měl pečlivě natočené tak, aby insignie H byla jasně viditelná. Na zápěstí nosil hodinky Audemars Piguet, model za třicet tisíc, který každému, koho to zajímalo, jasně říkal, že je ukázkovým příkladem hráče z Wall Street.

Richie mě nechal rozpačitě poposedávat na krajíčku židle a sám si pročítal můj životopis. Párkrát zašustil těmi dvěma listy papíru, které stručně a úhledně shrnovaly můj život. Připadalo mi, jako kdyby ho viděl poprvé. Když si ho dočetl, prohlédl si mě přes okraj listů s lascivním výrazem kunčafta, který si vybírá holku v nevadském nevěstinci.

„Není vám zima? Nemám vypnout klimatizaci?“ zeptal se s úsměvem a zadíval se mi o něco níž než do očí. Ta otázka mě zaskočila, a tak jsem sledovala jeho pohled. Díval se mi na prsa, na bradavky, které se rýsovaly pod tenkou látkou. V tu ránu jsem zrudla až za ušima. Z jeho úsměvu se stal posměšný škleb. Moje rozpaky si vychutnával plnými doušky.

Ta otázka zněla, jako kdyby ji měl nacvičenou. Richie záměrně stáhl klimatizaci v místnosti na nejnižší možnou teplotu, aby u mě vyvolal tuhle fyziologickou reakci. Byl to laciný trik a já si byla jistá, že ho už přede mnou vyzkoušel na ostatní ženy, které se o místo ucházely.

Znovu jsem se začervenala. Richie si moje rozpaky vysloveně vychutnával, bloumal očima po mém těle, odhadoval velikost košíčků a prohlížel si moje nohy zkřížené pod skleněným stolem. Pro Richieho jsem rozhodně nebyla nadaná absolventka a potenciální přínos pro jeho firmu. Byla jsem čerstvé maso.

Předstírala jsem, že jsem ten jeho vtípek vůbec nepochopila, a snažila jsem se ignorovat, jak si mě prohlíží. Přišla jsem na pohovor kvůli práci a všechno ostatní mi teď mohlo být úplně ukradené.

Na ten pohovor jsem se chystala několik dní, dokonce jsem si zjistila i něco o Richiem. Studoval sice na Princetonu, ale skončil s bakalářem a neměl ani MBA, takže co do vzdělání jsem na tom byla lépe než on. Jenomže on chodil na univerzitu z Břečťanové ligy, a i když moje ekonomka měla celostátně dobrou pověst, s Princetonem se nemohla měřit.

Být absolventem prestižní univerzity pro Richieho znamenalo, že bude mít všude dveře otevřené. A že toho uměl využít! Nejspíš jen pomocí známostí získal své první zaměstnání a od té doby se dral kupředu a nikdy se neohlížel. To bylo před sedmi lety, kdy na trhu panovala naprostá euforie a každý hlupák mohl stoupat po kariérním žebříčku, dokud byl dost chytrý na to, aby nikdy nepřišel do kanceláře dva dny po sobě se stejnou kravatou. Samozřejmě pokud měl známosti.

Byla jsem pekelně nervózní, zatímco jsem čekala, až se mě Richie na něco zeptá. Chtěla jsem, aby moje odpověď dávala jasně najevo, že jsem ta pravá. Vzhledem jsem očividně už obstála. Ten značkový kostým byl dobrou investicí, byť jsem se kvůli němu musela zadlužit.

Byl to nejkrásnější kousek, jaký jsem kdy měla. A taky nejdražší. Brala jsem ho jako investici do budoucna. Kdybych díky němu dostala práci, o kterou jsem se ucházela, ty peníze by se mi rychle vrátily zpátky. Za necelých deset let bych se mohla vypracovat k sedmimístnému ročnímu příjmu.

Když jsem si doma v Chicagu ten kostým poprvé oblékla, zalekla jsem se, že v něm působím moc žensky. Jako bych se snažila být příliš vyzývavá. Chtěla jsem, aby mě brali vážně. Je těžké najít zlatou střední cestu, když jako žena jdete na pracovní pohovor. Není ta sukně moc krátká? Nebo sako příliš upnuté? Jak jsem se v butiku nakrucovala před zrcadlem, prodavačka mě ujistila, že vypadám jako špičková manažerka. A když jsem jí za pár minut podala kreditku, ještě pořád zděšená z té částky na pokladně, v duchu jsem se ubezpečovala, že už první výplatou si na něj bohatě vydělám.

Protože už mi pak na kartě nic nezbylo, musela jsem sáhnout na peníze, které jsem si šetřila na nájem, a za ně jsem si nechala obarvit a ostříhat vlasy. Jenomže ani lesklé hnědé lokny, které jsem si teď odhrnovala z ramen, mě neuchránily před Richieho pátravým pohledem.

Na papíře jsem vypadala jako ideální kandidátka. Odpovídala jsem všem požadavkům na pozici, kterou potřebovali obsadit. Vystudovala jsem s červeným diplomem. Měla jsem perfektní studijní průměr, za sebou stáž v investiční bance v Chicagu a z ní jsem dostala reference, které hraničily s pochlebováním. I mí profesoři mě měli rádi a nešetřili v doporučujících dopisech chválou. Popisovali mě jako chytrou, pracovitou studentku se schopností řešit problémy kreativním způsobem, která bude pro každou firmu, jež ji zaměstná, jednoznačným přínosem.

Věřila jsem si, že mám dost dobrou šanci to místo dostat – dokud jsem nepřišla na ten pohovor a poprvé se nepodívala Richiemu do jeho znuděných modrých očí.

„Takže vy jste z Chicaga," řekl, jako kdyby to byla cizí země. Přikývla jsem. On se podíval na hodinky. Špatné znamení.

„Zrovna jsem tam pracovně na pár dní byl," prohodil.

Překonala jsem pokušení říct: „Já vím." Ten pohovor se původně měl odehrávat v Chicagu během Richieho služební cesty. Na poslední chvíli mi ho zrušili s vysvětlením, že se bohužel

nepodařilo naše setkání vměstnat do jeho nabitého programu. Za čtyři dny mi z personálního oddělení zavolali znovu, jako by se vůbec nic nestalo. „Pan Worthington by se s vámi rád sešel ve středu v naší kanceláři v New Yorku," oznámila mi nějaká žena, jako kdyby mi právě dojednala audienci u papeže.

Nepadla žádná nabídka, že by mi cestu do New Yorku zařídili, a já si netroufala se na to zeptat. Na letenku jsem už prostě neměla. Sezona vrcholila a ceny byly astronomické. Tak jsem jela vlakem celou cestu až na Penn Station. Jedenadvacet hodin v pekle železniční společnosti Amtrak. Chlap vedle mě chrápal tak děsivě, že jsem nezamhouřila oka.

„Zašel jsem tam na zápas Cubs s Yankeess. Poprvé v životě na Wrigley Field. Úžasný zážitek." Richie byl tak zahleděný sám do sebe, že mu vůbec nedošlo, co mi tím naznačuje – že jsem se musela vláčet na pohovor až do New Yorku, protože on si na té údajně nabité služební cestě radši zašel na baseball. Asi si to uvědomil, když viděl, jak se tvářím, protože pak rychle dodal: „Zvali jsme na ten zápas několik důležitých klientů."

No jasně, pomyslela jsem si. Člověk nemusí mít vystudovaný Princeton, aby poznal, kdy si někdo udělal za peníze firmy hezký večer. Na tváři jsem silou vůle držela zdvořilý úsměv, ale z toho všeho, co se až dosud stalo, jsem pochopila, že moje naděje získat tu práci je naprosto nulová. K člověku, kterého by chtěli zaměstnat, se v žádné firmě nechovají s takovým despektem.

Jediný důvod, proč mě na ten pohovor vůbec pozvali, byl ten, že jeden z mých profesorů se doslechl, že pořád hledám zaměstnání. Nechápal, proč se jeho nejlepší studentka ještě několik měsíců po promoci nikde neuchytila, a tak se spojil se starým známým ve firmě a požádal ho o laskavost. A tak jsem skončila na pohovoru s Richiem.

Zaťala jsem nehty do dlaně a snažila jsem se dělat jakoby nic. Sklapni a usmívej se, říkala jsem si v duchu. Ta řezavá bolest, jak se mi nehty zarývaly do kůže, není nic proti tomu, co by

se stalo, kdybych tuhle práci nedostala. Byla bych na mizině a moje kariéra by skončila dřív, než začala.

Bylo to už pár měsíců, co jsem dokončila studium, a i přes skvělý prospěch jsem pořád byla nezaměstnaná. Jestli to takhle půjde dál, tak ve chvíli, kdy univerzity vrhnou na pracovní trh další várku čerstvých absolventů, budu už úplně nezaměstnatelná. Člověk, co si za rok po promoci nemohl do životopisu napsat ani čárku, byl jako kus masa, co příliš dlouho ležel na krámě. Nikdo už o něj nestál.

Měla jsem smůlu, že jsem školu absolvovala zrovna v době, kdy na finančních trzích zavládla nejistá nálada. Mluvilo se o krátkodobé recesi. Důvěra v budoucí růst byla ta tam, ceny akcií bankovního průmyslu šly prudce dolů. Firmy okamžitě omezily nábor nových zaměstnanců. Nebyla jsem sama, kdo marně hledal práci.

„Každý rok se o zaměstnání u nás ucházejí tisíce lidí. Můžeme si vybírat. Proč bychom měli vzít právě vás?“ zněla Richieho první otázka.

Z jeho sebevědomého chování mi bylo jasné, že nemá ani páru o tom, co to znamená dřít jako kůň po celou dobu studia a skládat všechny zkoušky na výbornou v naději na budoucí kariéru, kterou on měl předem zajištěnou. Sám se na svou pozici dostal, jako by to bylo jeho rodové právo.

Zhluboka jsem se nadechla. Na otázky tohohle typu jsem se v duchu připravovala celou cestu vlakem. A že jsem na to měla času dost. Odpověď jsem se naučila nazpaměť. Byla vybroušená. Dobře odůvodněná. A především relativně stručná. U přijímacího pohovoru nikdo nechce poslouchat dlouhé proslovy.

Když jsem začala odpovídat, Richie zalovil ve své aktovce. Sledovala jsem očima, co tam dělá, a přitom jsem se snažila, aby má slova nezněla příliš nacvičeně. Richie se přehraboval v aktovce, něco tam hledal. Napadlo mě, že si chce vytáhnout blok a dělat si poznámky. O co mu doopravdy jde, jsem pochopila, až když vítězoslavně vytáhl igelitový sáček.

Když ho natrhl, zdál se mi ten zvuk tak ohlušující, jako by mě přes něj vůbec nemohlo být slyšet. Pak spokojeně strčil ruku dovnitř, nabral si hrst míchaných ořechů a hodil si je do pusy.

Odříkala jsem, co jsem si ve vlaku vymyslela, přestože mi najednou připadalo úplně zbytečné vykládat takové věci člověku, který u toho chroustá oříšky.

Richie skutečně chroustal tak nahlas, že jsem neslyšela nic jiného. Křup, křup, mlask. Křup. A to jsem se ho snažila okouzlit svou hlubokomyslnou odpovědí.

Zadívala jsem se mu do očí a došlo mi, že to dělá schválně. Jeho ostře řezaná, bezskrupulózní tvář vypadala stejně pobaveně, jako když na mě zkusil ten trik s klimatizací.

Jakmile jsem skončila, nabral si další hrst oříšků, začal je chroupat a další otázku mi položil s plnou pusou. „Už jste někdy pracovala ve vysoce rizikovém prostředí? Jak jste se vyrovnávala se stresem?“

Na tu otázku jsem odpověděla, jak nejlíp jsem uměla. A pak na další. Bylo těžké usilovat o nějaké řečnické výkony, když jsem neslyšela nic jiného než Richieho zuby drtící mandle a kešú s mechanickou pravidelností průmyslové drtičky. Sama jsem neslyšela, co říkám, a dost jsem pochybovala, že by mě slyšel on. Když jsem zesílila hlas, abych to jeho chroustání překřičela, začal chroustat ještě víc. Ani nehnul brvou.

Bylo nad slunce jasnější, že vůbec neuvažuje o tom, že by mě přijal. Bez ohledu na to, jak moc bych se snažila na něj zapůsobit, jak výřečně bych mluvila nebo jak dobré bych pro tu práci měla předpoklady, šlo jenom o to, aby si odškrtnul další uchazečku ze seznamu.

Dokonce mě napadlo, že Richie nejspíš potřebuje v rámci výběrového řízení udělat jeden dva pohovory se ženami, aby ho nikdo nemohl obvinit z diskriminace. Na to jsem se mu hodila perfektně. Dostal za úkol se mnou promluvit, ale nejspíš mě ani na vteřinu nepovažoval za možnou kandidátku. Jenom potřeboval, aby ten pohovor proběhl, a přesně o to se snažil.

Najednou mě přepadlo nutkání přestat mluvit, jednoduše se zvednout a odejít. Jenomže takový luxus jsem si nemohla dovolit. Měla jsem na krku studentskou půjčku. A stále větší splátky na kreditce. A taky nájem. Nabrala jsem si toho dost, abych se v příštích deseti letech nevyhrabala z dluhů – leda bych dostala nějakou dobrou práci. Nemohla jsem riskovat, že za sebou spálím mosty jen kvůli tomu, jak se ke mně Richie chová. Nakonec kdo by mi to věřil?

Smutná realita byla taková, že mi nezbývalo než odpovídat na Richieho stupidní otázky, zatímco on do sebe házel hrsti oříšků, jako by mi pokaždé chtěl ukázat vztyčený prostředníček.

Když to konečně skončilo, řekl mi, že se mi někdo ozve. Pak odešel a nechal mě tam sedět s tím, že cestu ven najdu sama.

Odcházela jsem a bylo mi do pláče. Strašně mě štvalo, že se ke mně úplně cizí člověk choval tak přezíravě. Strašně mě štvalo, že mě teď čeká dalších jedenadvacet hodin ve vlaku, abych se dostala domů. A nejvíc mě štvalo, že budu ještě bůhvíjak dlouho splácet dluh na kreditce za ten drahý kostým, a přitom nemám na příští nájem.

Na recepci jsem vrátila návštěvnickou visačku a trochu nepřítomně nastoupila do výtahu. Než se dveře kabiny zavřely, vmáčkl se do nich nějaký chlap. Vůbec jsem si ho nevšímala. Chlapů jsem pro dnešek měla plné zuby. Další kravaťák s drahým sestřihem a hodinkami, které stály víc než auto mých rodičů.

Do očí se mi draly slzy bezmoci. Pořád jsem v ruce držela svůj životopis – původně jsem ho Richiemu chtěla dát, abych měla jistotu, že ho dostane osobně. Teď jsem bojovala s pokušením ho roztrhat na kousky.

„Slyšel jsem, že na Michiganské státní mají výbornou katedru financí." Překvapeně jsem se podívala na toho muže, který porušil výtahovou etiketu a dal se se mnou do řeči. Byl vysoký, ramenatý a měl na sobě dokonale padnoucí uhlově černý oblek se světle modrou košilí a černou vázankou. Bylo na něm něco,

díky čemu jsem si hned uvědomila, že to je přesný opak Richieho. Necpal svůj úspěch každému pod nos, ale nechal ho ze sebe samovolně vyzařovat.

Mluvil perfektní angličtinou se stopou evropského přízvuku. Oči měl světlounce modré – nejsvětlejší, jaké jsem kdy viděla. Jako dva střípky ledu.

„Nedávno jsem tam promovala," řekla jsem. „Je to tam výborné. Katedru vede John Baker, psala jsem u něj diplomku." Baker byl bývalý ekonom národní banky, který se stal živoucí legendou, protože dokázal přesně předpovídat blížící se finanční krize ve chvílích, kdy všichni ostatní ještě pevně věřili v růst.

Trochu mě vyplašilo, když mi muž nakoukl přes rameno a přelétl pohledem první stránku životopisu. Asi si hned uvědomil, že to není zrovna zdvořilé, protože se na mě trochu provinile usmál. Jeho úsměv byl nakažlivý.

„Analýzy profesora Bakera pečlivě studuju. Je to geniální ekonom. A obdivuju na něm, že se vrátil na svou alma mater, místo aby šel přednášet na některou ze škol Břečťanové ligy," řekl.

„Pokud vím, zastává názor, že by se člověk měl odvděčit komunitě, ze které pochází," řekla jsem, zatímco výtah rychle klesal do přízemí.

„Vás musel zřejmě mít v oblibě, pokud byl vedoucím vaší diplomové práce."

„Vlastně jsem ji s ním jenom konzultovala," řekla jsem skromně.

„I tak to hodně znamená. Pochopil jsem správně, že se tu ucházíte o zaměstnání?"

„Ano. Mám po promoci a hledám první práci."

„Mohl bych si vzít váš životopis, když už ho máte při ruce?" zeptal se. „Neustále hledám kvalitní lidi, co rozumějí finančnictví."

„Samozřejmě," řekla jsem, podala mu papíry a vzala si od něj na oplátku vizitku.

„Nic neslibuju," pravil a zpříma se na mě zadíval těma pronikavě modrýma očima. Neměla jsem příležitost odpovědět – dveře výtahu se otevřely a on vyšel ven, aniž by se za mnou ohlédl.

Podívala jsem se na jeho vizitku a schovala ji do kabelky. Vincent de Vries. Viceprezident společnosti Stanhope a synové.

KAPITOLA TŘETÍ

VÝTAH

Všechna světla ve výtahu zhasla. Stalo se to přesně v okamžiku, kdy se zavřely dveře. V jednu chvíli stáli v jasně osvětlené kabině, a v následujícím okamžiku je obklopila černočerná tma. Neviděli vůbec nic, jen slabou záři malého displeje nad ocelovými dveřmi, na kterém svítilo číslo poschodí.

Jules tápavě přistoupil k ovládacímu panelu. Stiskl tlačítko otevření dveří. Tma ho dusila. Musel se dostat ven. Výtah ale najednou vyrazil vzhůru. Nikdo to nečekal. Jules zavrávoral a s žuchnutím narazil do stěny.

Když se kabina rozjela nahoru, všichni čekali, že se světla během chvilky znovu rozsvítí. Ve všech ostatních ohledech fungoval výtah úplně normálně. Neslyšně s nimi stoupal vzhůru. Na zeleném displeji nade dveřmi se střídala čísla poschodí. Neexistoval žádný zjevný důvod, proč by tu nemělo svítit světlo.

Aniž by si to uvědomili, stáhli se do hloučku uprostřed kabiny, vedeni primitivním strachem ze tmy a neznámého nebezpečí, které se v ní může ukrývat. Jules neohrabaně vytáhl mobil a zapnul na něm baterku, aby viděl, co dělá. Pak začal vztekle mačkat tlačítka poschodí, ke kterým se blížili, ale výtah na horečné mačkání jeho palce nereagoval.

„Asi jsme nastoupili do expresního," vysvětlila Sylvie. „Dole v hale byla nějaká cedulka s tím, že expresní výtah zastavuje až od sedmdesátého."

Jules zkusil navolit 70. poschodí. A pak 71. A pro jistotu i 72. Všechna tři tlačítka se hned zeleně rozzářila. Jules tiše

odpočítával zbývající patra. Nemyslel na nic jiného než jak se odsud dostat ven.

Uvolnil si vázanku, aby ulevil tíži, která mu svírala hruď. Nikdy si o sobě nemyslel, že trpí klaustrofobií, ale už od dětství měl problém se stísněnými prostory. Jednou musel odjet z letního tábora o něco dřív, protože dostal hysterický záchvat, když ho omylem na pár minut zamkli na záchodě. Jeho matka tehdy vysvětlila vedoucímu, že ta přehnaná reakce je důsledkem traumatu z raného dětství, po kterém se bojí tmy a uzavřených prostor.

„Nevím, jak vy, ale já půjdu zpátky radši po schodech," zažertoval Sam naoko pobaveně. „Do týhle hromady šrotu už radši nepolezu."

„Možná nás tady firma chce držet, dokud sami nepodáme výpověď," prohlásil Jules suše. „Tím by Stanhope ušetřil fůru peněz." Pak ztěžka polkl. Výtah se blížil ke čtyřicátému poschodí. Byli za půlkou. Stačilo vydržet a nesesypat se dalších třicet pater.

„Byla by chyba, kdyby se firma někoho z nás chtěla zbavit," řekl Vincent. „A to jsem taky řekl předsednictvu, když jsme teď v týdnu měli poradu." Zapomněl se ovšem zmínit, že když to říkal, několik členů předsednictva mu uhýbalo pohledem. V tu chvíli pochopil, že rozhodnutí už padlo.

„Proč by se nás zbavovali? Vždycky jsme firmě vydělávali dost peněz," namítla Sylvie.

„Až donedávna," připomněl Vincent.

Dvakrát za sebou se jim nepodařilo získat důležitou zakázku. Obě jim vyfoukl jejich klíčový konkurent, který pokaždé nabídl o něco nižší cenu než oni. Trochu to vyvolávalo podezření, že někdo zevnitř vynáší konkurenci citlivé informace. Každopádně hospodářské výsledky týmu byly nejhorší za několik posledních let. Úplně poprvé se pod nimi zakymácely židle.

„Chtějí se nás zbavit, Vincente?" zeptal se Jules, zatímco výtah stále stoupal. „Proto si nás sem pozvali? Určitě ti už něco naznačili."

„Dostal jsem stejně strohou pozvánku na poradu jako vy všichni," odpověděl Vincent. „Teprve když jsem dorazil, přišla mi textovka s instrukcemi, že vás mám všechny odvést do osmdesátého patra, kde je pro nás připravená úniková hra. Její výsledek – aspoň podle toho, co stálo v té zprávě – bude využit při ‚interních konzultacích ohledně budoucího řešení personálních otázek'. Přeberte si to, jak chcete."

„To vypadá, jako by si nás dneska chtěli proklepnout a podle toho se rozhodnout, co s námi," řekla Sylvie. „Já nikdy na žádné únikovce nebyla. Jak přesně to probíhá?"

„Je to celkem jednoduchý," řekl Sam. „Zamknou tě v místnosti a ty musíš vyřešit nějaký logický úlohy, aby ses dostala ven."

„A na základě toho se budou rozhodovat, koho z nás vyhodit?" zeptal se Jules v tíživé tmě Vincenta.

„Pochybuju," řekl Vincent. „Takhle se firma nechová."

„Vincent má pravdu," prohlásil Jules s náznakem ironie. „Musíme to brát optimisticky. Možná si chtějí vyhodnotit náš výkon v únikový hře, aby se rozhodli, koho z nás povýšej na místo po Eriku Milesovi." Erik dal před Vánoci za trochu nejasných okolností výpověď a poslední dobou se proslýchalo, že vedení se chystá do jeho funkce povýšit někoho ze současných zaměstnanců. O takovou příležitost by samozřejmě stál kdekdo. V okamžiku, kdy se pod každým tak trochu viklala židle, by to pro jednoho z nich znamenalo jistou budoucnost.

Na zeleném displeji nad dveřmi se objevila číslice 67. Už jenom tři poschodí, než výtah dokončí expresní část cesty. Kabina začala zpomalovat a na 70. poschodí zastavila úplně. Jules si s úlevou vydechl. Přistoupil ke dveřím a čekal, že se otevřou. Ale to se nestalo.

Stiskl tlačítko na ovládacím panelu. Zase nic. Zatlačil na něj a pár vteřin ho podržel stisknuté. Dveře se ani nepohnuly. Stlačil ho třikrát po sobě. Nic. Nakonec ze zoufalství stiskl rudé tísňové tlačítko. I tentokrát bez reakce.

„Nefunguje," řekl prostě.

Všichni se zahleděli na digitální ukazatel, který zobrazoval číslo poschodí. Na displeji svítilo písmeno E. Error.

V tu chvíli se rozsvítila malá obrazovka nad ovládacím panelem. Zpočátku jí nikdo z nich nevěnoval pozornost. Čekali, že tam poběží zprávy nebo aktuální informace z burzy, jak to v kancelářských budovách bývá běžné.

Chvilku jim trvalo, než jejich na tmu přivyklé oči zaostřily na bíle zářící obrazovku. Za pár vteřin se na ní objevila velká tiskací písmena s prostým sdělením.

VÍTEJTE V ÚNIKOVÉ HŘE.
VÁŠ CÍL JE PROSTÝ. DOSTAŇTE SE VEN ŽIVÍ.